

**КОСТАДИН СЕМЕРДЖИЕВ
КРАТКО БИОГРАФИЧНО
ОПИСАНИЕ ОТ КОСТАДИН
ГЕОРГИЕВ СЕМЕРДЖИЕВ**

chitanka.info

Адрес: гр. Трявна, ул. „Проф. П. Н. Райков“ 11

Роден съм на 24.04.1924 г. в гр. Фердинанд (сега Монтана) в семейството на Георги Петров Семерджиев — банков и търговски чиновник. Като деятели в Демократическата партия баща ми беше оклийски управител на гр. Фердинанд 1932–1934 г. и от 1942 г. банков деец.

Завърших основно и средно образование в родния си град до 5-ти реален клас. След преместването на семейството ми в София, в VI-та мъжка гимназия станах първенец на випуска през 1943 г.

За военната си повинност в ШЗО София постъпих на 10.09.1943 г. във втора дружина — лекарската рота. Като старшина на военно-полицейски взвод в ротата бях задължен да осигурявам задържани по това време от ремсова конспирация, задържани като дейци във връзка със съветски агенти. В качеството си на старши във взвода и редактор на вестника на ШЗО „Перо и меч“ изразих своя решителен протест за извършване на следствени действия в Школата. Не се прие. Ръководейки охраната на задържаните, проявях грижи и уважавах техния идеализъм на ремсисти. Самите ремсови дейци приемаха зачитането на тяхната саможертва. Един от тях беше разстрелян, а първият негов помощник Лукан Варадинов получи доживотна присъда. Това обстоятелство споменавам, защото стана повод да бъде уважено в по-нататъшните ми житейски дела.

9-ти септември 1944 г. ме завари в ШЗО, първенец на Втора дружина. През това време съм подведен на съд задочно като ръководител на младежките легиони в родния Фердинанд, таксуван за избягал в Германия след 9-ти.

Научавайки за подвеждането ми като подсъдим, доброволно се явих в самия действащ Народен съд във Враца с обвинителен акт и предложение за смъртно наказание. Моята сродница Мария Станева, нейния съпруг — виден жп деец и в ЦР на Съюза на жп работници уведомяват началника на VI-ти милиционерски участък София, бившия ремсистки деец, осъден като школник в ШЗО на доживотен затвор Лукан Варадинов. Полицейски началник и ръководител на охраната на Георги Димитров по това време, той веднага пристига във Враца пред Народния съд в качеството на доброволен мой защитник. Той застана в моя защита смело и открыто, заявявайки: „Ние, задържаните в ШЗО, знаехме, че като охрана Костадин Семерджиев не

скриваше своите различия с нас като легионер, но прояви най-човешка оценка за нашия идеализъм и това бяха искрици в наша защита като ремсови дейци...“

Неговите показания бяха моето спасение, което приех с човешка благодарност. Получих присъда само 5 години строг тъмничен затвор, една от най-леките тогава. Друго обстоятелство се случи във Врачанския народен съд: Подвеждат вместо мене мой съименник Христо Семерджиев, и той фелдфебел школник, без каквато и да е връзка с моето легионерство. Човекът получи условна присъда, която беляза целия му живот.

Във Врачанския народен съд бяха осъдени още редица дейци на легиона от Врачанска и Плевенска област. Студенти, ученици, изявени литературни дейци, юристи, писатели. Една група затворници с най-различни присъди, които се оформиха като любимици на хората във Врачанския затвор, преместиха в Софийския централен затвор, от където бях освободен на 10.10.1946 г. В централния затвор се калих житетски. Заедно с мене беше колегата ми Стефан Чанев. Чрез него успях да осъществя близък контакт с бележити политически дейци. Сред тях и видният църковен деец митрополит Николай, осъден заради версията „Катин“. Светът узна истината и неговата невинност. Покъсно с него, след освобождаването ми от затвора, успях да вляза в Богословския факултет. В централния затвор бях привлечен в църковния хор на затвора — първа школовка на църковното ми пеене. Полезен беше и близкия контакт с бележити политически дейци като Никола Мушанов, Константин Муравиев, Вергил Димов, проф. Арнаудов, бивши запасни генерали, офицери, дейци на младежки движения и др. Една полезна закалка и „извоювано“ досие, пречка през целия ми житетски път.

След излизането ми от затвора последваха трудни стъпки. Първоначално бях строителен работник, след това сътрудник на дружество „Телефон“. В него осъществих съвместна работа с френска деятелка на „Сил Ву пле“ във Франция и станах сътрудник на о.о. д-во „Телефон“, по подобие на френското „Сил Ву пле“ с осъществяване на здрава култура по всички въпроси и участие в информиране на най-видни интелектуалци и други среди в столицата. Завоювани бяха ценните абонати в София.

Но през това време в София по предателство на двама дейци се монтира от Държавна сигурност блокада и процес на видните дейци на СБИЛ от цялата страна със 7 (седем) смъртни присъди и задържани десетки в лагерите на Държавна сигурност в Куциян, Белене и др. Този монтиран процес ликвидира обществено много дейци сред интелигенцията на легионерското движение, и увреди фатално техния живот.

Житейските ми стъпки не можеха да не повлият на моите обществени изяви, колкото и за съвременниците ми, както в Съюза на транспортните работници, така и в обществените среди на гр. Трявна, които не биваха достатъчно информирани за моите дела. Дори и след моите няколко издания — сборни и лични в Трявна, включително и моето своеобразно издание за моите слова надгробни. В тях дори има изложени, макар и недостатъчно биографични данни за дейци от различни селища, хора с достойни дела в Трявна и страната. Имах мои публикации в редица издания извън Трявна и в родния си град Монтана, където се опитвах да предизвикам реално преодоляване на различията и преживените санкции към почтени съграждани там — мои съученици и близки. Сред тях и сина на видния революционен деец Христо Михайлов. С него — Михаил, бяхме съученици в родния си град, участвахме заедно в сборния ученически цигулков оркестър в реалната ни гимназия. Една част от контактите на моя баща с неговия са описани в публикации в пресата на родния ми град след 10.XI.1989 г.

Разказвайки за моите прояви и дела преди и след 10-ти ноември, може би не всичко съм споделил, включително и допуснатите грешки. Грешка беше безусловната моя ориентировка, когато не отделих достатъчно внимание на литературните и музикални свои стремления в ранна възраст. Завладян от мои идеалистични и политически попълзновения, не вложих съвсем разумно всички свои изяви и в обществото. Не бях съгласен СБИЛ да се превръща в политическа партия и колкото можех, настоявах за запазване на неговата обществена родолюбива значимост. И още, и още други в личните ми дела, когато прекалената отданост водеше до грешки. Но сега в тази напреднала възраст правя свои оценки и съждения, за които не знам дали ще остане време и сили.

ДАНО БОГ И МОИТЕ НАЙ-БЛИЗКИ МИ ПОМОГНАТ, ЗА ДА
ОТДАМ ЩАСТЛИВО БЪДНИТЕ СИ ЖИТЕЙСКИ СТЪПКИ,
КОЛКОТО И ДА СА ТЕ!

*За своето участие в живота на Тръвна съм описал в книгата си
„По стръмните пътеки на живота“.*

гр. Тръвна

10 февруари 2016 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.